

Chương 162

So Ác Độc

Hoàng Tước Nhi chỉ vào Phùng Thị nói: “Nương ta không biết sống chết, người muốn chúng ta khuyên như thế nào?”

Lúc này, cho dù tử muội các nàng ra mặt khuyên, Phùng Minh Anh cũng không chịu bỏ qua.

Đại Nữu nhin không được khóc lên, khẩn cầu Hoàng Lão Thực: “Đại bá!”

Hoàng Lão Thực lại an ủi nàng nói: “Đại Nữu đừng khóc, việc này không trách người.”

Đại Nữu nghe xong vô lực lắc đầu, có khác gì đâu!

Đỗ Quyên không đếm xỉa tới đường tử, đưa ánh mắt về phía giường trúc dùng trong mùa hè, nói với Hoàng Tước Nhi: “Dem nương xê dịch đến phía trên kia, khiêng về nhà thu thập đi.”

Nơi này tranh cãi âm ỉ không nói, dùng đồ cũng không thuận tay, thay giặt xiêm y cũng không phương tiện, tốt nhất là lập tức về nhà. Phải cẩn thận rửa sạch miệng vết thương, còn phải dùng rượu trắng, cái này nhà tiêu di mới có.

Rất nhanh, Nhậm Tam Hòa và Hoàng Lão Thực dùng cái cán trúc khiêng Phùng Thị ra khỏi Hoàng gia. Phùng Minh Anh, Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên theo ở phía sau, trước sau không đến nửa canh giờ.

Đi xuống bậc thang, Phùng Minh Anh đứng lại, chỉ vào Phùng Thị hướng về mọi người nói: “Mọi người nhìn xem tử ta bị đánh, đến bây giờ còn không tỉnh. Cha mẹ chồng ác độc như vậy, đừng nói ở thôn Thanh Tuyền ta, ở ngoài núi cũng hiếm có!”

Trên giường trúc, đầu Phùng Thị được băng vải quấn quanh tầng tầng, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền như không còn hơi thở; xiêm y trên người nàng không đổi. Nơi bị canh gà xối trứng, bởi vì có dầu, đã bị khô lạnh cứng ngắc, còn có một cỗ hương vị.

Mọi người hít một hơi lạnh, đều cảm thấy khó có thể tin tưởng.

Phùng Minh Anh nói xong, lại xoay người về cổng Hoàng gia, lạnh lùng nói: “Việc này chưa xong! Nếu tử ta không tỉnh lại, ta sẽ đốt sạch nhà này!”

Nói xong, mang theo 2 đứa cháu gái ngang nhiên mà đi.

Nơi đi qua, người vây xem sôi nổi tránh ra, kính sợ nhìn vợ chồng bọn họ.

Nhậm Tam Hòa từ đầu đến cuối không mở miệng, nhưng cả người phát ra hàn uy, đủ để chấn nhiếp tất cả thôn dân ở đây.

Hoàng gia phía sau lưng đã bị đập thành một đống hỗn độn, bao gồm phòng bếp.

Hoàng đại nương đuổi theo ra, ngồi bệt xuống mái hiên, vỗ tay khóc nói: “Các người xem xem, đi vào xem xem. Đây là thổ phỉ sống nha! Lão Đại, người là đồ bất hiếu, ngay cả cha cũng không cần...”

Cách vách Lý bà mụ khinh thường “Phi” một tiếng, nhỏ giọng nói: “Tìm chết mà! Đánh người mà không nghĩ, người ta nên chịu đựng sao?”

Nói xong xoay người rời đi, mới lườm xem đầu.

Cũng không cần nhìn, nghe thanh âm là biết Hoàng gia bị đập thành dạng gì.

Mọi người tránh còn không kịp, sôi nổi rời đi.

Trước kia mẹ chồng nàng dâu Hoàng gia khắc khẩu, bọn họ đều không coi ra gì, còn thấy được mùi ngon, bởi vì thật sự chuyện này không tính là gì. Cuộc sống mà, nhà ai không có những chuyện vụn vặt, nói cũng không rõ.

Nhưng hôm nay thì khác. Phùng Thị bị gọi tới nhà cha mẹ chồng không bao lâu đã ngã xuống. Có thể thấy được lòng Hoàng lão cha có bao nhiêu hận, tình cảnh đó là muốn mạng con dâu cả!

Bỏ qua một bên thị phi đúng sai, chuyện này vượt ra khỏi máu chột tâm lý thuần phác của người dân quê, làm tim bọn hắn đập thành thạch, rời xa Hoàng gia như tránh rắn rết. Huống hồ vợ chồng Nhậm Tam Hòa đại phát thần uy. Trong kính sợ, mọi người càng đứng về phía Phùng thị.

Lòng người đơn giản, mắt sáng lòng tối, đại đa số đều thích bảo sao hay vậy, hoặc là tùy miệng xen vào. Khẩu phong vài người thay đổi, những người khác cũng hòa theo mảng hai cụ Hoàng gia ngoan độc.

Hoàng đại nương nhìn thôn dân sôi nổi rời đi, tràn đầy ngạc nhiên.

Nàng vừa khởi đầu, tiếp đó phải nói tới Phùng Thị bất hiếu khác người thế nào, dạy khuê nữ không nhận gia gia nãi nãi, vợ chồng Phùng Minh Anh hung hãn ra sao, đại nhi tử nàng tuyệt tình thế nào... Ai ngờ mọi người đều đi, nàng nói cho ai nghe?

Trong phòng, Hoàng lão Nhị ngơ ngác đứng trước giường Hoàng lão cha, nhìn lão cha hôn mê bất tỉnh, nghĩ Đỗ Quyên quả nhiên nói đúng, cha bệnh nặng thêm ...

Phượng Cô đứng trong phòng bếp, nhìn nòi biều bát đầy đất, cũng ngơ ngác nghĩ, nhi tử nói rất đúng, cuộc sống này không có cách nào qua ...

Hoàng Chiêu Đệ vừa rơi lệ vừa thu thập hành lý, muốn lập tức cùng nhi tử đi, hoàn toàn không phát hiện thái dương đã ngã về tây.

Diêu Kim Quý vẫn như thấy hình ảnh Nhậm Tam Hòa giống như sát thân mặt lạnh, tay chân không ngừng run rẩy, may mắn lúc này cái nhau với Đỗ Quyên không có mặt hấn.

Hoàng Tiểu Bảo nhìn căn nhà hỗn loạn bê bối, phần nộ lại vô lực, không quay đầu lao ra cửa.

Chỉ có Đại Nữ ở lại chiếu cố gia gia...

Giây lát, Hoàng lão Nhị tinh thần, chạy đến bên ngoài tức giận hét lớn: “Ta muốn tìm lý chính. Vô lý như vậy, chính là thổ phi sống!”

Phượng Cô ở trong phòng bếp nghe, gấp đến độ hô: “Đừng đi!”

Sợ hấn không nghe, vội vàng chạy đến ngăn lại, chán nản nói: “Đừng đi, vô dụng thôi.”

Hai mắt Hoàng đại nương vô thần, không có tinh thần giơ chân gây chuyện.

Động tĩnh lớn như vậy, người trong thôn gần như đều tới đủ, Lâm lý chính lại không tới, người Lâm gia đều không tới, thuyết minh cái gì?

Thuyết minh Lâm lý chính sinh khí.

Buổi sáng, Hoàng lão cha trước mặt mọi người bức nhi tử từ hôn, lại muốn đem Đỗ Quyên hứa cho cháu ngoại, triệt để đắc tội Lâm gia.

Thỉnh Lâm lý chính phân xử, hấn khẳng định không để ý tới, nói đây là việc nhà Hoàng gia; nhưng nếu Phùng Thị thực sự có nguy hiểm, hấn khẳng định sẽ báo quan.

Nghĩ tới này, nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng Phượng Cô.

Một trận đập phá làm cho Hoàng gia, cũng làm cho người thôn Thanh Tuyền thấy rõ một sự thật: Phùng thị, không phải là một Phùng Thị của trước kia. Nàng có chỗ dựa cường đại.

Cho tới nay, vợ chồng Nhậm Tam Hòa rất ít nhúng tay vào chuyện Hoàng gia. Sáng nay mọi người mới thấy được công phu miệng lưỡi của Phùng Minh Anh. Nhưng Hoàng gia không để mắt đến bọn họ, hoặc là không quên, chỉ là không nghĩ tới bọn họ lợi hại như vậy.

Phùng Trường Thuận lợi hại, đáng tiếc là “nước xa không giải được cái khát ở gần”. Bây giờ thì khác rồi, Phùng Minh Anh và Nhậm Tam Hòa vẫn võ song toàn, cần bản không cần đi ngoài núi kiếm nhân thủ, hai người đập tan tành Hoàng gia!

Hàng xóm thông minh liền cảm thán, nói Hoàng lão cha mỡ heo mông tâm, biến Nhậm Tam Hòa, một thân thích có khả năng như vậy, thành cừu gia. Người bên ngoài cầu mà cầu không được, thật là tìm chết!

Hoàng gia, Phùng Thị đã tỉnh lại.

Thấy Đỗ Quyên vừa giúp nàng rửa ráy vừa rơi lệ, khó khăn nhếch miệng cười, nhẹ giọng nói: “Khóc cái gì? Nương không sao cả. Nương nghe xong lời của người, cố ý giả bộ bất tỉnh cho bọn họ xem. Tuy đầu ta bị thương nhưng cũng không đau...”

Phùng Minh Anh biu môi nói: “Đừng có giả bộ! Trước mặt khuê nữ mình cố chống làm cái gì? Còn nói không đau, người không soi gương, người không thấy sắc mặt người có bao nhiêu khó xem.”

Đỗ Quyên cất giọng khàn khàn: “Nương, gia gia đập người, sao người không né chứ? Rách một vết sâu như vậy còn dính dầu, lở mung mủ thì sao?”

Phùng Thị vội nói: “Ta thật giả bộ, cố ý dọa 2 lão già kia...”

Nhìn về phía Đỗ Quyên ánh mắt thương tiếc lại kiên quyết.

Hoàng lão cha ngu muội ngoan cố, Phùng Thị cũng quật cường.

Hoàng lão cha ác, vì tranh thắng muốn đại nhi tử quỳ xuống dập đầu. Phùng Thị cũng ác, vì triệt để giải quyết việc này tự đưa mình đến cửa cho cha mẹ chồng đánh.

Lúc ấy nàng không trốn, thậm chí còn hứng cái bát đó, chỉ vì muốn bị đập ác một chút, làm cho mình trở thành chật vật, gọi người cả thôn mở to hai mắt xem cha mẹ chồng nàng ác độc như thế nào.

Nàng làm như vậy, vì Đỗ Quyên, cũng vì chồng mình.

Dù nàng không nhanh trí, không giỏi cãi nhau, nhưng sau khi xảy ra chuyện nàng suy nghĩ vấn đề rõ ràng. Lúc trước Đỗ Quyên nói trước mặt nhiều người là nàng và Tước Nhi đã trả mạng cho Hoàng gia, không còn là cháu gái Hoàng gia. Tuy thành công bức lui cha mẹ chồng, nhưng nàng biết sau này khuê nữ khó tránh khỏi bị người nói bất hiếu, sẽ ảnh hưởng thanh danh. Chung quy chuyện năm đó đã qua thật lâu, Đỗ Quyên và Tước Nhi đều hoàn hảo sống sót.

Lúc này, nếu nàng bị cha mẹ chồng đánh trọng thương, là xác nhận cha mẹ chồng ác độc không phân rõ phải trái, nhắc nhở mọi người nhớ tới chuyện năm xưa, khuê nữ bị ít nhàn thoải hơn.

Lại có, Hoàng Lão Thực lần nữa chống đối cha mẹ, nàng vì hấn bị đánh một trận cũng không tính là gì. Sau này, hấn sẽ không thân cận cha mẹ nữa.

Cho nên, khi nàng bị bát canh gà kia đập trúng trán, thì nàng không có phần nộ bi thương, mà mang theo nụ cười như ý, khinh miệt nhìn Hoàng lão cha, ngã xuống.

Hoàng lão cha bị phản ứng cổ quái của nàng làm nổi trận lôi đình, không giải được hận, bốn phía tìm cái gì thuận tay, muốn đập nàng ngay lập tức.

Ai ngờ Đỗ Quyên đã thét chói tai “Giết người!”. Cả kinh, hấn trợn mắt há hốc mồm.

Hấn thật giết người?

Nhớ lại thân tình mờ mịt kinh hoàng của cha chồng, Phùng Thị cảm thấy vô cùng vui sướng, tươi cười thoải mái thích ý, phối hợp mảnh vải màu xám cũ trên đầu, nhìn rất quái dị.

Đỗ Quyên thấy nàng bực bội sàu khổ như ngày xưa mới tin tưởng nàng nói thật, nhưng vẫn lo lắng. Mãi đến tiểu dượng cầm rượu trắng đến, nàng cẩn thận lau sạch sẽ vết thương của Phùng Thị, lại dùng nước ấm rửa miệng vết thương lần nữa, lại bôi thuốc trị ngoại thương tiểu dượng cho lên, mới yên tâm.

Sau đó Hoàng Lão Thực bung nước ấm vào, nàng và Hoàng Tước Nhi giúp Phùng Thị gội đầu tắm rửa, thay quần áo, cả người khoan khoái nhẹ nhàng, mới đỡ nàng lên giường.

Hoàng Tước Nhi ôm một đồng lớn xiêm y dính đầy dầu mỡ và băng vải đi ra ngoài, gặp ngay vợ Đại Đầu, “Mẹ nguoi tinh chưa?”

“Tinh. Thím vào đi.”

Hoàng Tước Nhi để nàng đi vào. Nàng tự đi làm việc.

Vợ Đại Đầu nhìn Phùng thị đang nằm ở trên giường, đầu băng kín, cả kinh che miệng lại, nức nở nói: “Làm sao bị thành như vậy? Xuống tay ác quá, còn là người sao?”

Đỗ Quyên vội mang cái ghế nhỏ đến, đặt cạnh giường cho nàng ngồi.

Phùng Thị cười khổ, nói: “Không có việc gì. Ta chỉ là...”

Phùng Minh Anh cướp lời nói: “Đừng cố chống. Đại Đầu tẩu tử không phải là người ngoài. Lại nói bộ dáng nửa chết nửa sống của nguoi nói không có việc gì cũng không ai tin.”

Vợ Đại Đầu liên tục gật đầu, nói sắc mặt Phùng Thị kém quá.

Nói nửa chừng vội ngừng lại, sợ nàng nản lòng, đối với Đỗ Quyên nói: “Đỗ Quyên, các nguoi cần chăm sóc tốt cho mẹ nguoi. Vết thương trên đầu không phải là đùa đâu...”

Bỗng nhiên lại thấy bất tường, vội lại dừng lại, không khỏi xấu hổ: sao nói đi nói lại đều là lời không may vậy chứ?

Phùng Minh Anh nghe thanh âm Lâm Đại Đầu từ bên ngoài truyền đến, liền hỏi: “Vừa rồi các nguoi cũng đi xem?”

Vợ Đại Đầu mới nói: “Sao lại không đi? Ta và cha bọn nhỏ nghe Đỗ Quyên kêu là vội vàng chạy tới. Đầu tiên là kêu Đông Sinh vụng trộm chen vào nhìn, nói nương Tước Nhi không... không có việc gì, người và Nhậm huynh đệ lại ở bên trong, chúng ta mới an tâm. Đại bá hẳn không cho chúng ta nhúng tay, nói có Nhậm huynh đệ ra mặt là đủ rồi. Nếu chúng ta xen vào, gia gia nãi nãi Đỗ Quyên càng có lợi.”

Phùng Minh Anh gật đầu nói “Đúng vậy, các người không tiện nhúng tay.”

Hai người thấp giọng nói tới tình hình lúc ấy. Đỗ Quyên lặng lẽ đi ra ngoài.

Trong sân, Đỗ Quyên ngồi ở cửa phòng bếp, vừa giặt xiêm y, vừa cùng Lâm Xuân và Cử Nhi nói chuyện.

“Thím đỡ hơn chưa?”

“Tốt hơn nhiều.”

“Đỗ Quyên, sao người để cho nương người đi hầu hạ gia gia người vậy?”

Chương 163

Chủ Động Thân Cận

Đỗ Quyên nghe Cửu Nhi hỏi, miệng như mếu, không biết nói như thế nào mới tốt.

Lâm Xuân nhìn thấy trong lòng cả kinh.

Trong ấn tượng của hắn, trước giờ Đỗ Quyên luôn tươi cười, có vài lần khóc nháo cũng là vì đối kháng gia gia nãi nãi. Biểu tình thương tâm như vậy, hắn chưa thấy qua.

Hắn không nhịn được quát lớn Cửu Nhi: “Con dâu hầu hạ cha mẹ chồng, là chuyện thường. Người muốn Đỗ Quyên làm thế nào?”

Cửu Nhi không phản đối.

Đỗ Quyên khổ sở không vì cái gì khác, mà bởi vì chân chính thấy được sự tàn khốc thâm nghiêm của chế độ phong kiến nên kinh hãi mà thôi.

Kiếp trước, cũng có cha mẹ thô bạo với nữ nhi, nhưng khẳng định sẽ nhận sự trừng phạt của pháp luật. Ở đây lại khác, nếu như hôm nay Phùng Thị thật sự bị gia gia đập chết, chưa chắc gia gia sẽ bị phán đền mạng. Không chỉ bởi hắn là trưởng bối, còn vì Đỗ Quyên không nhận gia gia nãi nãi, hành động này trực tiếp liên lụy đến Phùng thị. Nói tới chuyện này, lý do nàng đưa ra, nhân tình nói được thông nhưng luật pháp lại không thừa nhận. Chỉ cần nàng và Hoàng Tước Nhi một ngày không chết, các nàng chính là cháu gái Hoàng gia!

Hoàn hảo là bọn họ sống trên núi cao, Hoàng Đế xa.

Nơi này tuy lạc hậu hơn bên ngoài, nhưng đồng thời cũng nhiều tiện lợi.

Nháo một trận lớn như vậy, có lẽ gia gia nãi nãi sẽ yên tĩnh một chút.

Nghĩ xong, nàng hít sâu một hơi, đổi khuôn mặt tươi cười, nhìn 2 thiếu niên nói: “Ta có thứ tốt cho các người.”

Nàng đứng dậy rửa tay, trở về phòng cầm hai xấp giấy ra, còn có 2 cái hà bao rất tinh xảo.

Nàng đưa hà bao cho Cửu Nhi, nói: “Đây là cho Thủy Tú tỷ tỷ và Quế Hương. Màu hồng là của Thủy tú tỷ tỷ, màu vàng cho Quế Hương.”

Cửu Nhi vội cầm lấy cất vào trong ngực, ánh mắt còn nhìn chằm chằm trên tay Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên liền cười, nói: “Ngươi nhìn cái gì? Ta cũng không có tiền mua đồ cho các ngươi. Hà bao cũng không phải mua, là ta thấy bên kia có mấy mảnh vải tốt dư ra, ta liền lấy mấy miếng phồng theo hình thức hà bao bán trong cửa hàng, tự mình làm ra. Như vậy tiết kiệm được tiền mua.”

Cửu Nhi ngượng ngùng sờ đầu một cái nói: “Ta không phải muốn ngươi mua đồ cho ta. Vậy cái này là cái gì?” Hấn còn không chết tâm, chỉ vào hai xấp giấy hỏi.

Đỗ Quyên thấy bộ dáng mong mỏi của hấn, bật cười nói: “Cái này dù có tiền cũng mua không được. Tuy ta không mua đồ cho các ngươi nhưng cũng không quên các ngươi. Ta thừa dịp rảnh rỗi, chuẩn bị cho các ngươi một bộ giáo án. Cái này hao tốn tế bào não nhất... Chính là phí đầu óc.”

Nói xong, đưa hai xấp giấy cho hai người.

Thì ra, gần đây nàng biên soạn giáo án cặn kẽ, làm cho bọn họ phương thức tự học, chỉ ở chỗ mấu chốt mới tự mình giảng giải, bởi vì thực sự nàng không có nhiều thời gian dạy bọn hấn.

Cho Lâm Xuân là giáo án đại số, còn có vài đề vật lý. Cho Cửu Nhi lại là nhân vật lịch sử trứ danh và những sự kiện chiến tranh, cùng với bản lý giải và phân tích.

Bởi vì Lâm Xuân ở gần, thỉnh giáo Đỗ Quyên thập phần tiện lợi, so với Cửu Nhi học mau hơn, cho nên Đỗ Quyên chỉ bọn họ cách trao đổi học tập lẫn nhau, bình thường đều do Lâm Xuân dạy Cửu Nhi.

Hai người thập phần vui vẻ.

Cửu Nhi thấy trên giấy viết đầy chữ nhỏ, cảm động nói: “Đỗ Quyên, làm khó ngươi. Viết nhiều như vậy, lại phải động não, tay còn mỏi nữa.”

Lâm Xuân chỉ cười, không nói chuyện.

Đỗ Quyên nói: “Cảm tạ cái gì. Các ngươi không trách ta không mua đồ cho các ngươi thì tốt rồi.”

Cửu Nhi cười nói: “Chúng ta không phải là con gái. Ai thèm cài hoa.”

Đỗ Quyên lại ngồi xuống bên chậu gỗ, đưa tay bốc lên một nắm tro bên cạnh, dùng sức chà lên đám quần áo bị dính đầy dầu mỡ của Phùng Thị.

Nước đen chảy ra từ kẽ tay trắng nõn của nàng, Lâm Xuân nhìn thấy rất chướng mắt, nhưng lại không có biện pháp.

Ba người đang nhàn thoại thì Quế Hương và Hòe Hoa đến cửa.

Quế Hương không cười to kêu to như mỗi lần thấy Đỗ Quyên. Nàng thăm dò nhìn thoáng qua cổng Hoàng gia, mới nhẹ nhàng chạy đến cửa phòng bếp, hạ giọng mừng rỡ nói: “Đỗ Quyên, buổi sáng ta muốn đến xem ngươi nhưng nương ta không cho.”

Buổi sáng nhà Đỗ Quyên lớn như vậy, nương nàng dĩ nhiên không cho nàng đến.

Hòe Hoa nhìn Đỗ Quyên cười cười, hai má lộ ra lúm đồng tiền nhợt nhạt, cũng gọi “Đỗ Quyên”.

Đỗ Quyên rất ngạc nhiên, không biết vì sao nàng đến cùng Quế Hương, các nàng lại không quen thân.

Trên mặt không lộ vẻ gì, kêu các nàng ngồi. Lại kêu Lâm Xuân hỗ trợ, từ phòng bếp lấy ra 2 cái đôn ghế.

Từ lúc Lâm Xuân nhận giáo án là ở một bên vừa lật xem, vừa nói chuyện với Đỗ Quyên, hỏi một câu trả lời một câu. Cử Nhi trực tiếp vùi đầu vào bản giảng nghĩa, thấy được mùi ngon.

Lâm Xuân nghe Đỗ Quyên gọi hẳn lấy băng ghế, mới dời ánh mắt từ trang giấy ra, chạy vào phòng bếp bưng hai cái băng ghế đi ra. Nghe thấy Quế Hương kỹ kỹ tra tra không ngừng nói chuyện với Đỗ Quyên, hẳn không muốn ở lại, nên đưa mắt nhìn Đỗ Quyên một cái rồi cùng Cử Nhi rời đi.

Hòe Hoa thấy rõ ràng động tác của hẳn, thoáng nhìn qua giáo án trên tay hẳn, thấy chữ nhỏ chẳng chịt hết trang giấy. Vừa rời hẳn đọc hết sức chăm chú.

Trong lòng nàng vừa động, liền cười nói với Đỗ Quyên: “Xuân sinh và Cử Nhi ca ca thật lợi hại, có thể đọc rất nhiều sách. Đỗ Quyên, nghe nói người cũng đọc sách, người dạy ta nhận được chữ có được hay không? Quế Hương nói người từng dạy nàng.”

Đỗ Quyên nghe xong sững sốt, lập tức cười hỏi: “Không phải nhà của người có người biết chữ sao?”

Vô luận là thợ mộc Lâm gia, hay là thợ đá Vương gia, đều có người biết chữ, bởi vì bọn họ có tuyệt kỹ gia truyền của mình, thợ thủ công phổ thông không thể so sánh được.

Hòe Hoa ngượng ngừng cúi đầu, nắm vạt áo nhỏ giọng nói: “Tam thúc bọn họ không có công phu để ý chúng ta đâu. Ta cũng hỏi qua gia gia, hẳn nói con gái học cái kia vô dụng.”

Đỗ Quyên vội cười nói: “Ta cũng không biết nhiều chữ, là tranh thủ thời gian học với tiểu dượng ta. Nói là ta dạy người, người ta còn không cười đến rụng răng. Ta dạy Quế Hương khi nào chứ?” Nói xong nghi ngờ nhìn về phía Quế Hương.

Quế Hương cũng nghi hoặc nhìn về phía Hòe Hoa.

Hòe Hoa liền nói: “Không phải nói là Đỗ Quyên dạy người đọc thơ, gọi cái gì 'Xuân giang Hoa Nguyệt Dạ' sao? Còn có thật nhiều câu.”

Đỗ Quyên bưng tinh đại ngộ nói: “Là cái đó, là lúc chúng ta chơi chung, ta thuận miệng đọc ra thôi. Quế Hương thông minh liền nhớ. Chỉ có hai nhà các người có người có bản lĩnh, mới dám làm sư phó chỉ bảo người khác, ta sao...”

Nàng ha hả cười rộ lên.

Quế Hương lại cười nói: “Ai nói ! Đỗ Quyên người hiểu biết nhiều, dạy ta rất nhiều thứ. Ta thích theo người học. Nương ta cũng nói ta càng ngày càng hiểu chuyện đó.” Nàng không biết mình thích khoe khoang làm cho Đỗ Quyên thêm phiền toái.

Hòe Hoa ngượng ngùng đối với Đỗ Quyên nói: “Cũng không phải làm phiền người mỗi ngày dạy. Chỉ là khi ta không hiểu, người giảng cho ta biết, có được hay không?”

Nói xong rất chờ mong nhìn Đỗ Quyên.

Đỗ Quyên chỉ lo cúi đầu chà xiêm y, không thêm để ý cười nói: “Nếu có rãnh rỗi, người hỏi cái ta biết, khẳng định ta sẽ nói cho người biết. Bất quá sao người nhớ tới hỏi ta vậy? Ta chỉ nhận được vài chữ, không bằng người cầu mấy gia gia, thúc bá và ca ca của người. Họ ở gần lại hiểu biết nhiều, hỏi tiện hơn. Trông cậy vào ta sợ là không xong.”

Nói xong vẩy xiêm y trên tay, lại nói: “Nhìn ta nè, ở nhà đâu có thời gian rảnh. Ngay cả dạy Hoàng Ly viết chữ cũng phải đợi vào buổi tối trước khi ngủ mới dạy một lúc. Đến bây giờ nàng mới biết được tên của mình.”

Quế Hương vội nói: “Đỗ Quyên rất cần mẫn, làm rất nhiều việc.”

Hòe Hoa nhẹ nhàng cười nói: “Lúc bận rộn, khẳng định không làm phiền người. Đợi lúc người rãnh rỗi mới hỏi.”

Đỗ Quyên nói không nhận.

Nàng lấy “Dạy không biết mệt” làm phương châm, nhưng cũng không muốn chọc phiền toái.

Không biết bé gái này xảy ra chuyện gì, bỗng nhiên đòi học chữ với nàng. Nhớ lại sự địch ý của nàng hôm trước, rồi cách nói chuyện châm chọc của nương nàng, theo bản năng Đỗ Quyên muốn tránh né nàng. Lại nói, nàng không phải là phu tử ở đây. Nàng bất quá chỉ là một nha đầu nông thôn bình thường mà thôi.

Từ lúc Hòe Hoa bắt đầu nói muốn cùng Đỗ Quyên học chữ, Lâm Xuân đã cau mày nhìn nàng.

Hòe Hoa cảm giác được ánh mắt của hắn, rất nhanh quét mắt nhìn hắn, nhìn thấy sự nghi hoặc và đề phòng trong mắt hắn, vội đối với hắn cười.

Lâm Xuân lại không cười, ngưng thần nhìn vào đáy mắt nàng.

Cái nhìn soi mói làm lòng Hòe Hoa nhảy dựng, cúi đầu.

Hắn mới như không có chuyện gì xảy ra, quay đầu hỏi Cửu Nhi đi.

Cửu Nhi lại nghĩ tới một chuyện khác, từ trong lòng lấy ra 2 cái hà bao, đưa cái màu vàng hoa cỏ cho Quế Hương, “Là Đỗ Quyên đưa cho người.”, rồi cùng Lâm Xuân đi.

Quế Hương cầm lấy, vui vẻ lật ra xem một lần, đặc ý liếc Hòe Hoa một cái rồi hỏi Đỗ Quyên: “Đa tạ người, Đỗ Quyên. Nhị nha cũng có hả?”

Đỗ Quyên thâm lắc đầu, nghĩ tuổi còn nhỏ, lòng hư vinh thích khoe khoang không đòi được, trước mặt Hòe Hoa làm mình khó xử. Lại nghĩ, nhân tình có thân sơ. Mình và Hòe Hoa coi như biết mặt nhau, nếu cũng cho nàng lễ vật, chẳng phải là phải cho toàn bộ bé gái trong thôn sao?

Nghĩ như vậy nên tâm an lý đắc.

Nàng gật đầu nói: “Nhị nha cũng có một cái.”

Rồi đem chuyện mình mua không nổi, ở nhà bà ngoại lấy chút vải dệt thừa ra làm hà bao, nói một lần, để người ta đừng cho làm mình có tiền, hào phóng như vậy.

Quế Hương nghe xong vô cùng cảm kích, cùng Đỗ Quyên thảo luận hình thức kiểu dáng của hà bao, sắc hoa chỉ thêu, lại hỏi ngoài núi có cái gì.

Nàng thở dài: “Cha ta thường rời núi, cũng mua rất nhiều thứ trở về. Nhưng bọn họ là người thô kệch, không giống Đỗ Quyên người, chọn đồ hợp tâm ý của con gái chúng ta nhất. Đỗ Quyên, người nên mua nhiều chút. Người không có tiền, sao không mượn tiền di người trước, đợi trở về ta trả lại cho người là được.”

Đỗ Quyên nghe xong dở khóc dở cười, sảng giọng: “Người thật là con nhà giàu, không biết con nhà nghèo khổ. Ta đâu thể vay tiền tiền di chur? Ta làm sao biết người thích loại nào, mua về lỡ không hợp tâm ý người, người khác còn tưởng rằng ta có ý đồ người kiếm tiền của người nữa.”

Quế Hương nghe xong ngượng ngừng ngây ngô cười.

Hòe Hoa an tĩnh nghe, vẫn chưa như thế nào.

Thấy Hoàng Tước Nhi trong phòng bếp bận rộn, liền hỏi: “Đỗ Quyên, mẹ người đâu?”

Đỗ Quyên nói: “Gia gia ta đã thương nương ta, còn đang nằm nghỉ ngơi.”

Việc này cũng không có gì che giấu, Đỗ Quyên không tin nàng không biết.

Hòe Hoa nghe xong hoảng hốt vội nói: “Đỗ Quyên, ta... ta không nên...”

Quế Hương trừng mắt liếc nàng, nói: “Người thật lắm miệng! Vừa rồi không phải là không nghe người lớn nói.”

Hồ Hoa thấp giọng nói: “Ta quên. Thật sự, Đỗ Quyên. Ta và Quế Hương muốn đến xem mẹ ngươi đã tỉnh chưa. Vừa rồi mãi nói, ta quên chuyện này.”

Đỗ Quyên giặt xiêm y xong, đứng lên cười nói: “Điều này cũng không có gì. Dù sao người cả thôn đều nhìn thấy. Quế Hương, ta cũng không giữ ngươi, ngươi thấy ta còn phải giặt xiêm y. Chờ ta rảnh rồi tìm ngươi chơi.”

Quế Hương vội nói: “Ta chỉ là không yên lòng thím, mới đến thăm ngươi. Thím không có việc gì, vậy ngươi làm việc của ngươi, chúng ta đi. Đợi lúc rảnh, chúng ta đi đào rau dại làm bánh bột ngô.”

Rồi cùng Đỗ Quyên cáo từ.

Chương 164

Hạnh Phúc Nữ Nhân

Ban ngày gầy 2 trịn liên tiếp vẫn không ảnh hưởng đến sự âm áp của nhà Đỗ Quyên.

Có thể nói là, tỷ muội Đỗ Quyên kiệt lực cứu vãn, không muốn chuyện không vui phá hư sinh hoạt nhà mình.

Lúc ăn cơm tối, Nhậm Tam Hòa và Hoàng Lão Thực ở phòng ăn, Phùng Minh Anh và mấy đứa cháu gái dứt khoát bung thức ăn vào phòng cho Phùng Thị, vừa ăn vừa bồi nàng nói chuyện.

Phùng Thị đã ngồi dậy, tựa vào đầu giường ăn canh.

Trên trán nàng quần vải đỏ. Vón là dùng vải trắng băng bó, Hoàng Tước Nhi nói điềm xấu, nên quần thêm lớp vải đỏ bên ngoài.

Phùng Minh Anh nâng bát cơm ăn, liếc mắt ngắm nhìn tỷ tỷ, cười một tiếng, nói: “Bộ dáng của ngươi bây giờ, không biết còn tưởng là ngươi ở cũ nữa.”

Đỗ Quyên nhớ tới năm xưa Phùng Thị ở trên núi sinh con. Đứa nhỏ mất, lại nhật được mình trở về, trong đó có đủ loại khổ sở, vội nói: “Nương xem như ở cũ đi. Trước đây nương nghèo khổ, lúc sinh con không dưỡng tốt. Nay chúng ta đã lớn, vừa lúc mượn cơ hội này bù lại những khổ sở trước kia.”

Hoàng Ly vội vàng chen miệng nói: “Nương, ta đã hết bệnh. Ngày mai ta hầu hạ nương.”

Phùng Thị nghe thanh âm non mềm của tiểu khuê nữ, trong lòng cũng mềm nhũn.

“Được, nương để ngươi hầu hạ.”

Trên mặt nàng mang theo nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt thực nhu hòa, thật giống nữ nhân đang ở cũ, tản ra hào quang ôn nhu của người mẹ.

Phùng Minh Anh nhìn ngẩn ngơ, hâm mộ nói: “Tỷ, xem ba khuê nữ của ngươi kia, làm người đỏ mắt. Ngươi còn có cái gì luẩn quẩn trong lòng?”

Phùng Thị không lên tiếng, uống một ngụm nhỏ canh.

Uống xong, cầm chén đưa cho Hoàng Tước Nhi luôn để ý nàng, lại đón lấy khăn lau miệng Đỗ Quyên, mới nói: “Ta là không có gì luẩn quẩn trong lòng. Ta đã nghĩ thoáng. Ta cho ngươi biết, hôm nay ta không bực bội chút nào.”

Tựa hồ cảm thấy nói như vậy không quá chuẩn xác, sửa lời nói: “Có chút giận, bắt quá một lúc là hết. Bây giờ là khoảng thời gian thư thái nhất từ khi ta gả đến Hoàng gia. Gia gia đập ta một chén, ta mới không khó chịu đâu. Hừ, để cho hắn đập! Gây nữa, ngay cả con trai hắn cũng không nhận hắn mới tốt đó.”

Nói xong, nàng dựa ra phía sau một chút, thở phào một cái, thuận tay Hoàng Ly đang dựa bên người nàng vào trong ngực, như ôm một con mèo nhỏ, không ngừng vuốt ve mái tóc mềm của nàng.

Đỗ Quyên nhìn thần tình biếng nhác thích ý của nương, cả kinh há to miệng ra.

Nếu không phải trên đầu nương còn buộc băng vải, nàng còn cho rằng nàng gặp việc vui, đại loại như sinh con, còn sinh con trai, nên mới hạnh phúc như thế.

Đúng, chính là hạnh phúc!

Khuôn mặt luôn sầu khổ của Phùng Thị lộ ra vẻ hạnh phúc.

Đều nói nữ nhân hạnh phúc có thể nhìn ra từ khuôn mặt. Đỗ Quyên cho rằng lời này là chân lý. Bởi vì một người hạnh phúc hay không hạnh phúc, là rất khó ngụy trang, tâm tính trực tiếp biểu hiện trên mặt, muốn giả trang cũng không được.

Nhìn không ra đó là mắt người không đủ độ.

Phùng Thị vẫn là Phùng thị, nhưng rõ ràng nàng đã giải được khúc mắc. Nét thông dong, thỏa mãn và thư thái, lộ rõ trên khuôn mặt của nàng. Dù trên đầu còn có vết thương, sắc mặt cũng không tốt, nhưng sự thích ý và thả lỏng của phảng phất có sức cuốn hút mạnh mẽ, làm cho người thân ở bên cạnh thấy thân thiết và an tâm.

Đỗ Quyên nhìn về phía Hoàng Tước Nhi cũng phát hiện nàng đang ngạc nhiên nhìn nương.

Phùng Minh Anh tả oán nói: “Yêu, não loạn một trận, tỷ như không có việc gì xảy ra. Sớm biết như vậy, ta đã không ra mặt. Người trong thôn khẳng định nói ở lưng ta, nói ta giống như mụ bà chanh chua.”

Chuyện đã qua nàng mới lo lắng tới vấn đề hình tượng.

Đỗ Quyên lập tức bật cười, Hoàng Tước Nhi cũng nhin không được.

Hoàng Ly an ủi: “Tiểu di không hề giống mụ bà chanh chua chút nào, rất hòa khí.”

Phùng Minh Anh nghe xong, nhin không được dùng tay niết khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Chỉ có người biết dỗ người.”

Phùng Thị liếc nàng một cái, nói: “Cha gã nguoi vào đây là vì cái gì? Còn không phải là vì làm chỗ dựa cho tử nguoi. Tử nguoi bị người đánh, đương nhiên nguoi phải ra mặt.”

Nói làm cho Phùng Minh Anh sặc một miếng cơm, mọi người đều cười rộ lên.

Vui vẻ ăn xong, thừa dịp mọi người cao hứng, Đỗ Quyên hỏi: “Nương, tiểu di, ngày 2 tháng 2, chúng ta có cần kêu gia gia nãi nãi tới đây không?”

Phùng Thị nói: “Kêu. Không kêu, nãi nãi nguoi còn không quây lật trời.”

Phùng Minh Anh nói: “Chúng ta kêu là chuyện chúng ta, tới hay không là chuyện của bọn họ. Không đến cũng coi như xong. Không đáng cho chúng ta cung kính bọn họ như trước kia. Ta thấy bọn họ không biết phân biệt. Hừ! Chọc giận ta nữa thì ta lại tới đập cho tóc mái luôn!”

Phùng Thị liếc nàng một cái, nói: “Nguoi còn muốn đập! Mới nói sợ người ta mắng nguoi giống mù bà chanh chua, nói chuyện cũng không biết dùng đầu óc.”

Phùng Minh Anh cười nói: “Không có người bên ngoài ở đây ta mới nói.”

Phùng Thị nói: “Hoàng Ly còn nhỏ, không để ý nàng nói ra ngoài thì sao?”

Hoàng Ly vội vàng nói: “Nương, ta không ra ngoài nói bừa.”

“Ân.” Phùng Thị cúi đầu dặn dò nàng, “Nói chuyện với người khác cần phải nghĩ trước khi nói, không cần cướp lời. Nương đời này bị thiệt vì không biết nói chuyện. Nguoi đừng học nương.”

Hoàng Ly ngoan ngoãn gật đầu.

Cười cười nói nói, nhóm đàn ông bên ngoài cũng ăn xong, Phùng Minh Anh dặn dò đại tử nghỉ ngơi, cùng Nhậm Tam Hòa cáo từ.

Đỗ Quyên muốn hầu hạ nương cho tốt, dĩ nhiên muốn bỏ công sức trên ẩm thực. Sáng sớm ngày thứ hai, hai chị em đã bận rộn trong phòng bếp.

Hoàng Tước Nhi vừa nấu cây dầu sỏ, vừa nhồi da sủi cảo.

Đỗ Quyên ở trong vườn hái chút rau chân vịt về làm nhân sủi cảo.

Nàng rửa sạch rau chân vịt, trụng trong nước sôi, sau đó để ráo, tỉ mỉ cắt nhỏ. Tiếp đó lại cắt một miếng thịt khô nửa nạc nửa mỡ. Phần mỡ chiên lấy dầu, phần nạc cắt thành thịt băm. Đợi dầu sôi, mới đổ thịt băm vào xào.

Sau đó lại xào 2 cái trứng gà, bỏ rau chân vịt và thịt khô vào, nấu thành hai bát to, cùng Hoàng Tước Nhi bắt đầu làm sủi cảo.

Trên bếp nồi cây dầu sỏ đã nấu xong, hương khí bốn phía.

Cây dầu sớ, vốn là Đỗ Quyên kiếp trước ở phương bắc ăn một loại súp đặc, bên trong có đậu phụ phơi khô, tinh bột, mè, củ lạc, rong biển, trứng đánh, lúc ăn khẩu vị có chút cay. Uống cây dầu sớ với bánh bao, rất thơm.

Nhưng kiếp trước nàng chỉ biết ăn, không biết làm.

Lúc này đành phải nghe theo ả thực chi đạo “Một pháp thông, vạn pháp thông”, căn cứ tưởng tượng và thí nghiệm, tự nghĩ ra Đỗ thị cây dầu sớ, khẩu vị có một phong cách riêng.

Nàng trước đem đậu phộng nấu chín, rang mè, cùng bột mì nấu sệt sệt. Bởi vì không có đậu phụ phơi khô, tinh bột và rong biển, nàng liền ngâm nấm xé thành chỉ, lại dùng măng khô ngũ vị hương thay thế. Trứng gà thì không thiếu, đánh 2 cái trứng gà, bỏ chút muối vào, vị cây dầu sớ của nàng không kém gì vị nàng ăn kiếp trước.

Có khi nàng dùng bột hạt dẻ, hoặc là bột đậu, hoặc là bột bắp thay thế bột mì, cho thêm hạt dưa rang, hoặc là thịt khô, căn cứ theo nguyên liệu nấu ăn biến hóa làm ra các mùi vị khác.

Bởi vì khuê nữ khéo tay, ngay cả diêm tâm Hoàng gia cũng rất phong phú, không phải suốt ngày ăn bánh bột ngô nhàm chán.

Hôm qua Hoàng Lão Thực trải qua một trận đại náo, vợ lại bị cha đập bị thương, vốn trong lòng tựa như có tảng đá lớn đè nặng, vẻ mặt thảm thiết, nhưng thấy vợ và khuê nữ không bị ảnh hưởng, hẳn lại là người không dễ dạn, lập tức cao hứng theo.

Hắn thấy khuê nữ buổi sáng chung sủi cảo, hết sức cao hứng, cười nói: “Chúng ta bung com vào phòng nướng nguội ăn, bằng không một mình nàng lại không muốn ăn.”

Đây là tối hôm qua thấy mấy mẹ con nàng ăn com chung rất náo nhiệt, mới nhớ tới.

Đỗ Quyên thấy cha có thể nghĩ tới việc này, nàng còn ước gì, nên cùng Hoàng Tước Nhi sắp com, đồng loạt tìm tô chén đựng cây dầu sớ sủi cảo, rồi bung vào bên giường Phùng Thị.

Phùng Thị thấy như vậy, vội hỏi: “Sao bung tới đây làm gì?”

Hoàng Ly cao hứng nói: “Bồi nướng ăn. Người nhiều náo nhiệt chút.”

Nàng thấy các tỷ tỷ bận rộn nên tự mình dùng thau nhỏ bằng gỗ, múc nước rửa mặt, lắc lư bung vào phòng cho nướng rửa mặt, còn lột một hành luộc, chấm muối cho nướng sục miệng, hầu hạ có khuôn có dạng, thập phần tận tâm.

Vốn Phùng Thị và Hoàng Lão Thực buổi sáng đều không đánh răng. Bởi khuê nữ đánh răng, vợ chồng Nhậm Tam Hòa cũng đánh răng, dần dần bọn họ cũng sửa theo.

Rửa mặt xong, Hoàng Lão Thực khiêng một cái bàn nhỏ vào, nói với Phùng Thị: “Nương Tước Nhi, Đỗ Quyên và Tước Nhi bọc sủi cỏ đó. Lát nữa người ăn nhiều chút.”

Dứt lời, thấy nàng rửa mặt xong, thuận tay bung bồn đi ra ngoài.

Nhìn cha con bọn họ bận trước bận sau, cũng vì nhân nhượng mình, Phùng Thị đem lời tới bên miệng “phí việc này làm cái gì” nuốt trở vào. Lại thấy Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên nòi lớn vào, nhin không được oán giận nói: “Sớm tinh mơ làm sủi cỏ, cũng không ngại phiền toái.”

Hoàng Tước Nhi bày sủi cỏ xong, vẫn tĩnh cười nói: “Không phiền toái. Nương, ta nhồi bột mì rất nhanh. Đỗ Quyên xào nhân sủi cỏ cũng nhanh. Cũng không có gì khác, chỉ đánh 2 cái trứng gà, chiên chút thịt khô lấy dầu, trộn rau chân vịt.”

Phùng Thị nghe xong trong lòng chua xót.

Những vật này, nếu là trước đây cũng không thể ăn thường. Bây giờ bọn hắn thường xuyên ăn.

Đều do khuê nữ thông minh cần mẫn, xuân thu nuôi hai mùa gà, một năm nuôi 2, 3 đầu heo béo, trong nhà trứng gà và thịt khô chưa từng gián đoạn. Như cũ vẫn là bắp ngô, khoai núi và lương thực thô là chính, nhưng hoàn toàn khác trước đây, mỗi bữa đồ ăn đều đổi mới.

Nhìn mấy khuê nữ, lòng nàng tràn đầy cảm khái, chân tâm cảm thấy những người con trai bình thường khác không xứng với các nàng. Hạ Sinh tiểu tử kia nhất được đại tiện nghi, cùng Tước Nhi định thân. Đỗ Quyên thì sao, nàng cần phải giúp nàng chọn người, phải xem Lâm Xuân lớn lên có tốt hay không. Không tốt, nàng cũng bất chấp, nhất định không thể đem Đỗ Quyên hứa cho hắn.

Đang suy nghĩ, tỷ muội các nàng đã bung một chén cây dầu sớ đến, lại bung thêm một chén sủi cỏ đặt trên cái tủ thấp đầu giường cho nàng tự mình ăn.

Cha con Hoàng Lão Thực cũng ngồi vây quanh cái bàn ăn.

Lão Thực cha liên tục ăn năm cái sủi cỏ, uống một chén cây dầu sớ. Trong lúc đang chờ Đỗ Quyên giúp hắn múc cây dầu sớ, hỏi Hoàng Tước Nhi: “Sủi cỏ còn nhiều không? Đưa một chén...”

Cuối cùng hắn còn chưa ngốc lắm, nhìn thấy đầu Phùng Thị còn băng vải, nhớ tới chuyện ngày hôm qua, nên không nói tròn câu.

Đỗ Quyên nhẩn nhin cười, hỏi: “Cha, đưa một chén cho ai?”

Lão Thực cha không quen đùa giỡn tâm nhân, thành thật trả lời: “Ta vốn muốn nói, nếu là có nhiều thì đưa một chén cho gia gia nãi nãi người ăn. Coi như hết rồi, không đưa nữa.”

Hoàng Tước Nhi mỉm cười, cùng Đỗ Quyên trao đổi ánh mắt.

Hoàng Ly nỗ lực khen lão cha: “Cha thật tốt!”

Phùng Thị trừng mắt nhìn tiểu khuê nữ, đối với Đỗ Quyên nói: “Người mức một chén đưa đi.”

Chương 165

Thuận Theo Tiểu Đường Đệ

Hoàng Lão Thực nhếch miệng cười với Phùng Thị nói: “Nương Tước Nhi, ngươi không tức giận? Đều trách ta. Ta không đáp ứng việc hôn nhân của Đỗ Quyên, cha liền đổ giận lên đầu ngươi.”

Đỗ Quyên nghĩ cha thật quá thật thà, gia gia đâu chỉ xả giận đơn giản như vậy.

Nàng cũng sẽ không nghe Phùng Thị, thật đưa sủi cáo cho gia gia nãi nãi.

Đương nhiên, nàng cũng sẽ không nói hận gia gia nãi nãi nên không đưa.

Nàng nói với Hoàng Lão Thực: “Cha, đừng nên đưa đi. Gia gia nãi nãi đang nổi nóng, chúng ta càng tới càng chọc giận bọn họ. Chuyện ngày hôm qua cha đã nhìn thấy, nếu nương không đi, làm sao nháo lên.”

Hoàng Lão Thực nghe xong liên tục gật đầu, nhớ tới tình hình kia, lòng hẳn còn sợ hãi.

Đỗ Quyên múc cây dầu sỏ vào chén đưa cho hẳn, lại nói: “Đợi gia gia yên tĩnh hai ngày, người giận, chúng ta muốn hiếu thuận bao nhiêu mà không được, không cần xáp tới bây giờ lại bị mắng. Chúng ta là vãn bối, bị mắng vài câu không tính cái gì, nhưng gia gia nãi nãi càng mắng càng giận, quay đầu chọc tức còn không phải là lỗi của cha? Cho nên nói, mấy ngày nay cha cũng đừng đi qua bên kia.”

Hoàng Lão Thực uống một ngụm cây dầu sỏ, hàm hồ nói: “Vậy thì đừng đưa. Hôm qua gia gia ngươi giận điên rồi. Ta chưa từng thấy qua hẳn giận dữ như vậy.”

Nhìn nhìn Phùng Thị lại nói: “Hại mẹ ngươi cũng bị đánh. Nếu bị bẻ đầu thì sao! Không đi, cha cũng trốn vài ngày rồi nói.”

Đỗ Quyên nói: “Cha nên trốn vài ngày. Ta nói lời xui đổ sông đổ bể, lỡ gia gia quá tức giận đánh chết cha, chúng ta và nương phải trông cậy vào ai đây? Khi đó không phải là tùy tiện để người ta khi dễ.”

Hoàng Lão Thực nghe xong ngây người, cảm thấy cây dầu sỏ trong miệng bỗng nhiên không thơm ngon nữa.

Nếu là trước đây, hẳn sẽ không để tâm lời nói của Đỗ Quyên

Nhưng sau khi Phùng Thị bị thương, hẳn nghĩ lại có chút không rét mà run.

Hắn rất nhát gan, cũng rất sợ chết!

Phùng Thị nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của chồng mình, có chút không đành lòng, trợn trắng liếc Đỗ Quyên một cái, nói: “Đừng nói bừa! Gia gia người...”

Nàng muốn nói “Gia gia người hận ta, không phải hận cha người.”

Tiểu Hoàng Ly lại cướp lời nói: “Sao sẽ không? Gia gia ngay cả nương cũng đập kìa!”

Phùng Thị trừng mắt nhìn nàng không cho nàng nói.

Đỗ Quyên cười nói: “Được rồi, gia gia đương nhiên sẽ không đánh cha. Chỉ là nương, trước đây hắn cũng chưa đánh qua đâu. Nhưng người này một khi nổi giận là không nghĩ đến hậu quả, xuống tay không biết nặng không nhẹ. Cho nên cha vẫn nên cẩn thận chút.”

Hoàng Tước Nhi gấp mấy cái sủi cảo cho cha, khẽ giọng khuyên nhủ: “Cha đừng sợ. Đỗ Quyên chỉ nhắc nhở người một tiếng. Mấy ngày nay gia gia sinh khí, cha không có việc gì đừng đi bên kia trêu chọc gia gia. Chờ qua trận này rồi nói.”

Hoàng Lão Thực nghe xong kiên quyết gật đầu. Hắn còn muốn sống thêm mấy năm nữa.

Vừa nói chuyện, mọi người ăn xong, thu thập bát đĩa bàn ghế.

Hoàng Lão Thực thấy khuê nữ dặn nương an tâm dưỡng thương, cũng nói theo: “Vợ, người nghỉ ngơi đi, có chuyện gì bảo ta đi làm.”

Mỗi lần Phùng Thị nói chuyện với hắn đều bị sặc, hôm nay lại rất điệu ngoan gật đầu.

Bởi vì gia gia đập một cái, tử muội Đỗ Quyên phá lệ đồng lòng thuận theo, Phùng Thị cũng thu liễm tính tình, Hoàng Lão Thực vẫn luôn là “Lão Thực nghe lời”, Hoàng gia ngày càng thêm ấm áp mỹ mãn.

Đỗ Quyên dùng hết tâm tư làm nhiều món ăn đa dạng, giúp nương điều dưỡng thân mình.

Buổi sáng hôm đó, Hoàng gia giết một con gà, Đỗ Quyên đang bận rộn trong phòng bếp, chợt nghe Hoàng Ly ở cửa viện thấp giọng cùng người nói gì đó. Thò đầu ra nhìn lại không phát hiện người.

Nàng nghi ngờ đi ra hỏi: “Hoàng Ly, nói chuyện với người nào vậy?”

Hoàng Ly chặn tại cửa viện, nói: “Tiểu Thuận.”

Đỗ Quyên thấy Tiểu Thuận ngẩn ngơ ngoài cửa viện, cúi đầu, chân di tới di lui trên đất như đang giết kiến, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn Hoàng Ly một cái, trên tay Hoàng Ly đang cầm một nửa cái bánh hoa hồng đang ăn dở, cẩn thận cắn.

Đỗ Quyên đoán trúng tiểu muội đang chọc gheo lòng thèm thuồng của người khác, đầy đầu hắc tuyến, trầm mặt nói: “Hoàng Ly, cho đệ đệ ăn một miếng.”

Nói xong, từ trong túi áo trước ngực nàng lấy ra một cái bánh được bao bằng giấy dầu, đối với Tiểu Thuận hô: “Tiểu Thuận, tới đây cầm lấy.”

Tiểu Thuận lại đứng yên không nhúc nhích, liếc Hoàng Ly một cái lại cúi đầu. Không tránh ra, cũng không lộ ra vẻ thèm nhỏ dãi.

Đỗ Quyên nhếch miệng cười, xem ra uy phong tiểu muội còn lớn hơn mình.

Nàng liền đưa bánh cho Hoàng Ly, ra lệnh: “Đi đưa cho đệ đệ.”

Hoàng Ly cầm lấy lại không nguyện ý đưa, tức giận hô: “Nha, cho người! Tự người không đến lấy, còn muốn ta đưa?”

Tiểu Thuận cũng không làm bộ làm tịch, đi tới cầm lấy, nói: “Đa tạ Hoàng Ly tỷ tỷ.”

Lại ngẩng đầu hô một tiếng “Đỗ Quyên tỷ tỷ.”

Đỗ Quyên thấy tinh thần hẳn không được tốt, nghi hoặc không thôi, vừa lấy khăn ra cho hẳn lau tay, vừa ôn nhu hỏi: “Sao người một mình tới đây? Trong nhà... Gia gia khỏe chưa?”

Tiểu Thuận cắn một ngụm bánh, lắc đầu hàm hồ nói: “Không tốt. Đang ngủ.”

Tròng mắt Đỗ Quyên chuyển động, lại hỏi: “Nãi nãi và nương người làm cái gì?”

Tiểu Thuận nói: “Nãi nãi mắng người, nương cũng không nấu cơm, cha làm bàn ghế, ca ca không ở nhà.”

Đỗ Quyên nghe xong hồ đồ, không biết “không nấu cơm” là có ý gì. Bất quá xem bộ dáng đứa nhỏ này, phỏng chừng bên kia không được tốt.

Cũng đúng, đập phá rồi tinh rồi mù, tốt mới là lạ.

Đang suy nghĩ, Hoàng Ly chất vấn: “Nãi nãi mắng cha nương ta?”

Tiểu Thuận nghe xong ánh mắt lóe ra, không dám trả lời.

Hoàng Ly thấy nổi giận, đưa tay đoạt lại miếng bánh hẳn chưa ăn xong, nói: “Không cho người ăn!”

Trên tay không còn, Tiểu Thuận há hốc mồm, mím môi nhìn Hoàng Ly.

Đỗ Quyên vội quát: “Hoàng Ly, tại sao như vậy? Đem bánh trả cho đệ đệ!”

Rất nghiêm nghị trừng mắt nhìn nàng.

Cuối cùng Hoàng Ly sợ nhị tỷ, đành trả bánh lại cho Tiểu Thuận.

Trong sân, Hoàng Tước Nhi hô: “Đỗ Quyên, bao hồn đồn.”

Đỗ Quyên đáp ứng một tiếng, nhìn nhìn Tiểu Thuận, nói: “Người có muốn ăn hồn đồn hay không?”

Tiểu Thuận nghe xong, trong mắt lóe ra tia mong chờ nhưng không lập tức gật đầu, nhìn về phía Hoàng Ly trước.

Đỗ Quyên nhìn thấy buồn bực không thôi: điều này cũng cần Hoàng Ly gật đầu cho phép?

Coi nàng là không khí hả!

Hoàng Ly vừa thấy sắc mặt nhị tỷ, vội vàng nói với Tiểu Thuận: “Người muốn ăn thì đi vào, không cần rụt rè e ngại, không rộng lượng chút nào.”

Đem lời dạy thường ngày của Đỗ Quyên bung ra.

Tiểu Thuận vội vàng cười gật đầu.

Đỗ Quyên chân tâm không phục, kiếp trước thêm kiếp này qua hai lần thơ ấu, nhưng đối với tâm tư của hai đứa trẻ này, nàng không hiểu lắm.

Không hiểu nổi cũng lười suy nghĩ, liền kêu hai người đi vào.

Sáng nay giết một con gà mái đẻ trứng, Đỗ Quyên tách thịt gà ra chuẩn bị xào rau, còn bộ xương gà để hầm canh.

Lấy một miếng ức gà băm nhuyễn, trộn với hỗn hợp trứng gà, rau chân vịt, gừng hành làm nhân, bao rất nhiều hồn đồn.

Bình thường người ta giết gà, đều trực tiếp hầm canh cho phụ nữ ở cũ hoặc bệnh nhân ăn, cảm thấy đại bổ, nhưng Đỗ Quyên cảm thấy quá ngán. Nàng đem xương gà hầm như đồ vào nồi, bỏ thêm măng vào nấu chung. Sau đó lại hái chút rau non ném vào trong canh. Nấu chín rồi múc ra.

Trong màu nước canh vàng pha lẫn màu xanh của rau, trong trẻo, nhẹ nhàng khoan khoái. Hương khí bốn phía, hơn nữa không thấy quá nhiều dầu mỡ.

Có canh làm súp, bỏ thêm chút hồn đồn vỏ mỏng vào. Hồn đồn nhân thịt gà, rau chân vịt làm chủ đạo. Màu rau xanh xuyên qua lớp vỏ mỏng, lóng lánh trong suốt.

Ngay cả Phùng Thị ăn hai chén lớn.

Buông bát nàng nhìn Đỗ Quyên cười nói: “Nương thật có phúc khí. Khắp thôn sợ là tìm không ra người có phúc như nương.”

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi đồng loạt cười nói: “Ăn một bữa hồn đồn là có phúc khí?”

Phùng Thị cười không lên tiếng.

Nông dân, ngày quá đều khó khăn. Cho dù là ăn ngon cũng là nồi lớn xào thịt. Làm sao giống như Đỗ Quyên, tỉ mỉ làm ra những món ngon, nguyên liệu đều dùng những thứ thông thường trong nhà, không hề lãng phí. Mỗi ngày nay, trừ bỏ buổi sáng hôm đó làm sủi cảo, cùng trưa hôm nay bao hồn đôn dùng một mì trắng, những lúc khác đều dùng bột ngô, miến bột khoai làm món chính.

Nàng lúc này mới cảm nhận được tâm tư không nở gả khuê nữ đi xa của Hoàng Lão Thực.

Hoàng Lão Thực đang ở trong bếp vùi đầu ăn.

Hồn đôn ngon như vậy, hấn ăn ba chén cũng không đủ.

May là nhân dùng rau chân vịt là chính, Đỗ Quyên mới làm rất nhiều. Nếu bỏ nhiều thịt, căn bản là không đủ.

Tiểu Thuận cũng thả cửa ăn hai chén.

Có lẽ là hai ngày nay trong nhà loạn, ăn cơm không vô, hấn cảm thấy bát hồn đôn này là món ăn ngon nhất.

Hoàng Lão Thực thấy sau vụ cãi nhau, tỷ muội Đỗ Quyên còn để cháu mình ở lại đây ăn cơm, trong lòng càng thấy khuê nữ mình tốt, cười hì hì nhìn mấy đứa con.

“Tiểu Thuận, gia gia ngươi đã khá hơn chưa?”

“Tốt lắm. Sáng nay ngồi dậy ăn canh trứng gà.”

“Vậy thì tốt rồi.”

Hoàng Lão Thực yên lòng quyết định không đi thăm cha, miễn cho bị đánh.

Sau bữa cơm, hấn nói một tiếng với khuê nữ rồi vác đao lên vùng núi phụ cận đốn củi. Cũng không phải là trong nhà hết củi mà là Phùng Thị oán trách hấn, nói khuê nữ nhỏ như vậy, đốn củi làm tay chai thô hết. Khuê nữ người ta chỉ ở nhà làm việc nhà, chưa xuất giá ai mà làm mấy việc nặng đó, lại không phải là không có cha mẹ.

Hấn đau lòng khuê nữ nên nhớ, vừa ở không là đi phụ cận chặt cây về, củi chất đầy trong kho.

Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên thu thập phòng bếp xong là ngồi ở cổng lớn thêu thùa may vá. Hoàng Ly cầm cành cây vẽ dưới đất, dạy Tiểu Thuận học chữ.

Đỗ Quyên đang làm giấy cho Hoàng Ly, nghe nàng và Tiểu Thuận nói chuyện. Hoàng Ly nói một lúc rồi trở mặt, nói gia gia nãi nãi, tiểu thúc, tiểu thẩm đều là người xấu, khi dễ cha nương nàng.

Tiểu Thuận trong lòng rối loạn, lại mờ mịt, bỗng nhiên nhìn về phía Đỗ Quyên hỏi: “Đỗ Quyên tỷ tỷ, gia gia nãi nãi là người xấu sao?”

Đỗ Quyên sững sốt một chút, hỏi ngược lại: “Bình thường gia gia nãi nãi đối với người như thế nào?”

Tiểu Thuận nói: “Đối với ta khá tốt. Gia gia có ăn ngon đều chừa lại cho ta ăn. Nãi nãi cũng vậy, chung một cái trứng gà cũng giữ lại cho ta.”

Đỗ Quyên gật đầu nói: “Vậy là được rồi. Gia gia nãi nãi ở chung với các người, làm việc lại cần mẫn, đối với các người cũng tốt, sao có thể nói bọn họ là người xấu chứ.”

Tiểu Thuận kinh ngạc nhìn Hoàng Ly.

Hoàng Ly cũng uly khuất nhìn nhị tỷ.

Đỗ Quyên đối với Tiểu Thuận nói: “Gia gia nãi nãi không thích chúng ta, mắng chúng ta, chuyện này đối với chúng ta không đúng, đợi người trưởng thành tự mình nghĩ. Đừng nghe bên ngoài nói nhàn thoại rồi cho là gia gia nãi nãi không phải là người tốt. Bọn họ đối với người tốt như vậy, người nên hiếu thuận hồi báo mới đúng.”

Tiểu Thuận vội vàng gật đầu.

Đỗ Quyên lại dạy Hoàng Ly một lần.

Không phải nàng ra vẻ rộng lượng, thật sự là Tiểu Thuận rất biết điều. Thậm chí hẳn không như Tiểu Bảo khi còn nhỏ được nuông chiều mà sinh ra kiêu căng, bởi vậy nàng không muốn những chuyện ồn ào ảnh hưởng tới hẳn.

Chương 166

Chịu Thua

Thêm nữa, nàng cũng không muốn làm quá tuyệt tình.

Ngay cả Tiêu Bảo trưởng thành cũng có ý nghĩ của mình. Bộ dáng nói chuyện ngày đó, rõ ràng là không tán thành hành vi của gia gia nãi nãi.

Tiêu Thuận còn nhỏ, sao biết tương lai không tốt?

Có lẽ sau khi hắn lớn lên sẽ bị gia gia nãi nãi dạy dỗ khác tỷ muội các nàng, cũng có lẽ sẽ có chủ kiến của riêng mình, nhưng đây đều là chuyện tương lai. Nếu nàng vì chuyện xích mích của hai nhà mà ghi hận một đứa nhỏ, thì không phải là nàng cũng cố chấp như gia gia nãi nãi sao!

Nếu sống với người có tính như vậy, nàng nghĩ tới đã thấy khó qua.

Đây cũng là lý do nàng chán ghét gia gia nãi nãi.

Như Phùng Thị và ông ngoại, đối với gia gia nãi nãi hận nghiêng răng nghiêng lợi, há mồm là mắng “Lão bất tử”, “Lão già kia”, nhưng bọn hắn chưa bao giờ dạy tỷ muội các nàng không thăm hỏi gia gia nãi nãi, thậm chí hằng ngày đưa hiếu kính gì đó, Phùng Thị không hai lời.

Trái lại Hoàng lão cha và Hoàng đại nương, thập phần “Ân oán rõ ràng”: có cơ hội là nói nương nàng không tốt ra sao, hận không thể để tỷ muội các nàng từ bỏ nương mới hết giận; nhúng tay vào việc hôn nhân của các nàng, muốn đoạn tuyệt quan hệ thông gia với Phùng gia.

Cũng không nghĩ lại, Phùng Thị không tốt thì cũng là mẹ của cháu mình, vợ của con mình, máu mủ tình thâm sao có thể nói vứt là vứt?

Kết quả của hành động đó là đem mấy cháu gái càng đẩy càng xa.

Nhưng bọn họ lại không biết hối lỗi, chỉ thấy cháu gái bị Phùng Thị dạy hư.

Thật là kéo không rõ!

Tiêu Thuận nghe lời Đỗ Quyên nói, thực thích, vội năn nỉ nói: “Đỗ Quyên tỷ tỷ, người dạy ta nhận được chữ có được hay không?”

Đỗ Quyên nghĩ nghĩ, nói: “Ta rất bận rộn, người học với Hoàng Ly trước, lúc ta rảnh rồi sẽ dạy người.”

Tiêu Thuận liền lấy lòng Hoàng Ly kêu lên: “Hoàng Ly tỷ tỷ, ta theo người học.”

Cái này, ngay cả Hoàng Tước Nhi cũng nở nụ cười, không nghĩ ra vì sao hẳn sợ Hoàng Ly như vậy.

Đang nói giỡn, xa xa truyền đến kêu Tiểu Thuận, là Đại Nữ.

Tiểu Thuận vội nói: “Đại tỷ kêu ta về ăn cơm.”

Nói xong đứng dậy muốn đi.

Đỗ Quyên gọi hẳn lại, lại cầm mấy khối điểm tâm đưa cho hẳn, nói: “Hôm kia đưa hai bao cho nãi nãi, cái này cho người ăn. Nãi nãi ném xuống đất, ta đành phải cầm về.”

Tiểu Thuận rất thông minh, vội nói: “Ta không để nãi nãi nhìn thấy.”

Đỗ Quyên khẽ cười sờ đầu hẳn, để cho hẳn đi.

Nhà cũ bên kia, bởi vì bị đập một trận, cả nhà đều không có tâm tình.

Đại Nữ nấu cơm chỉ để hoàn thành nhiệm vụ, không có tâm tư chú ý. Mọi người ăn cơm như là báo cáo kết quả vậy, ăn qua loa một chén cũng không chết đói.

Vì Tiểu Thuận đã ăn ở nhà Đỗ Quyên rồi, chỉ ăn lung tung một chút là xong. Sau bữa cơm, hẳn lén cha mẹ chạy vào phòng bếp, cầm một khối điểm tâm cho Đại Nữ, “Đại tỷ, cho người ăn.”

Đại Nữ nghi ngờ hỏi: “Ở đâu ra?”

Tiểu Thuận vụng trộm nhìn thoáng qua bên ngoài, nói: “Đỗ Quyên tỷ tỷ cho.”

Đại Nữ sầm mặt nói: “Ai kêu người lấy đồ của các nàng?”

Tiểu Thuận ngây ngẩn cả người, không dám lên tiếng.

Tiểu Bảo sớm phát hiện đệ đệ không thích hợp, đi theo hẳn, lúc này đi tới nói: “Sao không thể lấy? Nhà Đại bá không phải là kẻ thù, sao không thể lấy?”

Đại Nữ giận, mắt đỏ lên, nói: “Khẳng định các nàng nói chúng ta không tốt, mắng gia gia nãi nãi và cha mẹ, có phải không?” Nàng sợ Tiểu Thuận bị dạy phản loạn. Tiểu Bảo đã phản loạn rồi.

Tiểu Thuận vội vàng lắc đầu nói: “Không có. Đỗ Quyên tỷ tỷ còn nói gia gia tốt đó.”

Cái này, đừng nói Đại Nữ không tin, ngay cả Tiểu Bảo suýt bị sặc. Tiểu Thuận cũng đưa một khối điểm tâm cho hẳn, hẳn đang ăn.

Tiểu Thuận thấy ca ca tỷ tỷ không tin, liền đem lời Hoàng Ly mắng gia gia nãi nãi, lời Đỗ Quyên dạy hẳn, học lại một lần.

Đại Nữ ngây ngẩn cả người.

Tiểu Bảo hừ một tiếng, nhìn đại tử nói: “Thế nào?”

Tiểu Thuận ngược đầu nhỏ lên nhìn đại ca, rồi quay qua nhìn đại tử, nghiêm túc hỏi: “Ca, tử, rốt cuộc gia gia nãi nãi ta có phải là người xấu hay không?”

Đại Nữu phóng mặt nói: “Đương nhiên không phải là người xấu. Người đừng nghe người ta nói bậy!”

Tiểu Bảo lại ngó ra không nói.

Yên lặng một hồi, hấn mới nói: “Không phải Đỗ Quyên nói người trưởng thành tự mình nghĩ sao.”

Tiểu Thuận truy vấn “Ca ca trưởng thành, ca ca nghĩ sao?”

Tâm tình Tiểu Bảo rất phức tạp, hừ một tiếng mới nói: “Gia gia nãi nãi không xấu, đại bá đại nương cũng rất tốt. Không hiểu sao bọn họ cả ngày ồn ào cái gì! Phiền chết!”

Nói xong cũng không quay đầu lại, bỏ đi.

Hấn thật sự là phiền chết!

Tiểu Thuận cũng tinh tế thở dài, xoay người đi ra ngoài.

Không phải hấn không thông minh, trước đây hấn không lưu tâm việc này, nên rất hồ đồ. Không giống như Hoàng Ly, bị buộc đòi mất mọi chuyện từ gia gia nãi nãi, suy nghĩ nhiều hơn, hơn nữa Hoàng Tước Nhi và Đỗ Quyên cố ý chỉ bảo, trở nên quý tinh.

Tiểu Thuận chạy ra ngoài đường. Tiểu Bảo từ bên cạnh chui ra kéo lấy hấn hỏi “Đi đâu?”

Tròng mắt Tiểu Thuận chuyển động, thăm dò hỏi: “Ca, ta muốn học chữ với Đỗ Quyên tử tử, người nói tốt hay không tốt?”

Mắt Tiểu Bảo sáng lên, nói: “Được a! Sao lại không tốt.”

Ngẫm nghĩ lại không yên tâm hỏi: “Nàng chịu dạy người?”

Tiểu Thuận vui sướng gật đầu nói: “Đỗ Quyên tử tử nói nàng lúc rảnh rồi sẽ dạy ta. Bảo ta học với Hoàng Ly tử tử trước.”

Tiểu Bảo nghe xong thập phần vui vẻ, thấp giọng dặn hấn đừng nói việc này với cha mẹ và gia nãi, “Bọn họ biết được khẳng định không cho người đi. Người len lén học, ta giúp người giấu. Nhất định phải học nhiều chút, phải vượt qua Kim Quý biểu ca.”

Nhắc tới Diêu Kim Quý, hấn hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Biết được vài chữ là nghĩ mình là đại gia, chút bản lĩnh cũng không có, chạy đến nhà hấn đến thể hiện “Kim Quý”. Đỗ Quyên, Cửu Nhi và Lâm Xuân đều nhận được chữ mà vẫn phải làm việc.

Tiểu Thuận liên tục gật đầu, hai huynh đệ đạt chung nhận thức.

Từ nay về sau Tiểu Thuận thường chạy đến nhà đại bá, cùng Hoàng Ly chơi đùa, học chữ.

Hoàng Ly mượn cơ hội hỏi thăm chuyện nhà gia gia nãi nãi, giống như an bài nội ứng ở nhà gia gia.

Rất nhanh đến mừng 2 tháng 2, Lâm Đại Đầu thỉnh gia gia nãi nãi nhà mình cùng trưởng bối trong tộc, hướng Hoàng gia đặt sính lễ định thân.

Đây là ngày quan trọng, trưởng bối hai nhà đều phải hiện diện.

Bởi vậy, Lâm thái gia tự mình ra mặt, đi theo Hoàng Lão Thực tới nhà cũ Hoàng gia.

Chỉ chốc lát, Hoàng lão cha, Hoàng đại nương, Hoàng lão Nhị, Hoàng Tiểu Bảo và Tiểu Thuận đều tới. Phụng Công và Đại Nữ không có tới.

Lâm thái gia chỉ nói vài câu với Hoàng lão cha, hỏi hấn vì sao không thích Lâm gia, Lâm gia đắc tội hấn chỗ nào; Hai là nói cho hấn biết: Phùng Trường Thuận có bốn người con trai, con cháu đầy đàn, hưng vượng không biết bao nhiêu, khuyên Hoàng lão cha đừng ép buộc con cháu của mình. Ép buộc không làm gì Phùng Trường Thuận được, cùng lắm thì đem Phùng Thị trở về, xui xẻo vẫn là Hoàng gia.

Hoàng lão cha đã sớm chịu thua, chỉ đợi một bậc thang đi xuống.

Vợ chồng Nhậm Tam Hòa cùng nhau đập, triệt để đập tỉnh hấn.

Hấn lại quật cường, bất quá chỉ là thôn phu sơn dã, đối với cường quyền bản năng sợ hãi. Phùng gia, hấn không sợ. Khí thế Nhậm Tam Hòa lại làm trái tim hấn băng giá. Người này, hấn không thể trêu chọc.

Đêm hôm đó Diêu Kim Quý nói cho hấn biết, Đỗ Quyên nhận hấn căn bản vô dụng, chỉ cần người không chết, thì vẫn là cháu gái Hoàng gia.

Nhưng hấn không dám lấy chuyện này ra bức Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi nữa, bởi vì đại nhi tử căn bản không nghe hấn nói. Cháu gái không thèm quan tâm tới thanh danh, lại không dám khi dễ Phùng thị, biết cũng như không. Duy nhất là tự giữ mình, cũng dự liệu được là Lâm gia dính thân với Hoàng Tước Nhi thì không dám không mời hấn.

Cho nên, Lâm thái gia tự mình tới cửa thỉnh thì hấn liền thuận thế xuống đài.

Đỗ Quyên thấy gia gia nghiêm mặt, lên mặt đi vào viện, bày ra một bộ dáng kiêu căng, tuyên cáo mình không thể động chạm vào thân phận trưởng bối, vừa buồn cười lại đáng giận.

Nàng đương nhiên sẽ không làm mất mặt hấn, cười híp mắt kêu “Gia gia, nãi nãi!”

Hoàng đại nương trừng nàng, lộ vẻ không cam tâm.

Đỗ Quyên bước lên phía trước đỡ nàng, cười nói: “Nãi nãi mau vào ngồi. Lâm lão thái thái và Lâm nãi nãi các nàng đều ở trong phòng ta. Nương ta vẫn không thể xuống giường, đang đợi nãi nãi tới đây chống đỡ đó, thất lễ cũng không tốt.”

Một mặt nâng nàng lên cao, mặt khác gõ nàng: con dâu cả vẫn không thể xuống giường đó, đừng gây chuyện nữa!

Hoàng đại nương phần nộ “Hừ” một tiếng rồi mới chịu hạ giọng nói hai câu, tỷ như “Có việc cầu ta mới kêu nãi nãi...”, nhưng một trận tiếng cười truyền đến, còn chưa thấy rõ là ai đã bị người lôi đi.

Thì ra là vợ Lâm Đại Mãnh đứng bên cửa sổ nhìn thấy bọn họ, như một trận gió chạy ra đón, lôi kéo vào trong, miệng nàng nói không ngừng, chân không nghỉ kéo vào nhà.

Đỗ Quyên theo ở phía sau vụng trộm cười, đem nước trà trái cây mang lên, tùy các nàng nói giỡn, tự đi ra sau bận rộn.

Lâm gia sính lễ thực dày: trang sức là một đôi trâm bạc và một bộ bông tai bạc rơi (bông tai tòng teng), hai thất vải bông mịn đỏ in hoa, sáu cân rượu, sáu cân mì sợi, sáu cân dầu vừng, 200 trứng gà, có lá trà, táo đỏ, đậu phộng đại biểu cát tường như ý, trái cây cùng bánh hỉ, điểm tâm, còn có hai con dê núi, hai đôi hồng gà cảnh màu sặc sỡ, đều là huynh đệ Thu Sinh ngày hôm qua lên núi săn.

Lần trước đã tặng qua một chiếc vòng ngọc và khoá vàng Kỳ Lân. Sính lễ lần này ở thôn Thanh Tuyền tương đương dày.

Bởi vì trò khôi hài này, Lâm Đại Đầu không chịu để người khen chê, nên mới hạ vốn gốc.

Lâm Đại Mãnh cười nhạo hần nói, sau này còn có đại lễ, phí dụng nghênh cưới, hần còn phải như trâu già vùng vẫy giành sự sống. Đây vẫn mới là tiêu dùng của một đứa con, đợi cưới đủ hết bốn con dâu về, Đại Đầu hần không chừng sẽ gãy thành tiểu đầu.

Nhậm Tam Hòa cười nói: “Vẫn là nuôi khuê nữ tốt.”

Hoàng Lão Thực liền nhe răng cười.

Lâm Đại Đầu lại vui tươi hơn hờ nói mệt cũng đáng.

Chẳng những hần cao hứng, huynh đệ Lâm gia đều rất cao hứng.

Đặc biệt Hạ Sinh tràn đầy sức lực, hỗ trợ nấu nước chè củi, giết gà lột da thỏ, ôm đồm tất cả việc nặng, phát huy đầy đủ tác dụng của con rể. Thu Sinh thì cùng Lâm Xuân ngồi xôm dưới chân tường, lột da rồi phân chia thịt dê. Tiểu Bảo bọn họ vây quanh xem.

Bởi Đỗ Quyên nói dê lớn, Lâm Xuân liền thương nghị với nàng: “Không bằng chúng ta nướng ăn, làm náo nhiệt chút, hoàn hảo chơi vui.” Đem ánh mắt liếc Hoàng Tiểu Bảo một cái.

Đỗ Quyên giật mình, gật đầu đáp ứng nhanh nhẹn phân công nhiệm vụ.

Lúc trước nháo đến không chịu nổi. Hôm nay định thân làm càng vui vẻ càng tốt.

Thu Sinh cười nói: “Chỉ có các ngươi nghĩ ra được.”

Đỗ Quyên nói: “Thu Sinh ca ca, đợi ta nướng xong ngươi đừng cướp ăn.”

Tiểu Bảo lại hưng trí bừng bừng giật giây, nói nướng thịt chơi vui.

Nói làm là làm, mọi người liền bận rộn lu bù: Thu Sinh, Hạ Sinh vận chuyển củi lửa, tại trong viện đốt một đống lửa; bàn nhỏ cũng được chuyển ra. Lâm Xuân, Cửu Nhi cắt thịt, Đỗ Quyên ướp thịt, sau đó xuyên vào cây trúc đã vót nhọn nướng.

Đông Sinh, Hoàng Ly và Tiểu Thuận vui quên trời đất, cuồn đảo quanh đống lửa.

Mẻ nướng thứ nhất ra lò, Đỗ Quyên lấy thịt xuống bỏ vào hai chén, lại cầm đũa, đối với Tiểu Bảo cười nói: “Tiểu Bảo ca ca, ngươi đưa vào được không? Ta sợ gia gia thấy ta mất hứng, lại mắng ta.”

Hoàng Tiểu Bảo vội tiếp nhận nói: “Ta đưa, ta đưa, ngươi đừng đi.”

Lâm Xuân đến đỡ lấy một cái bát, ôm lấy vai Tiểu Bảo nói: “Hai ta cùng đưa vào.” Rồi đi vào nhà.

Cửu Nhi tròn trĩnh mắt nhìn theo bóng lưng của bọn họ, không biết sao bọn họ tốt như vậy.

Đỗ Quyên bật cười, tiếp tục nướng thịt.

Trong phòng bếp mùi thơm toả bốn phía. Phùng Minh Anh, vợ Đại Đầu và Hoàng Tước Nhi bận rộn khí thế ngất trời.

Lâm Xuân và Tiểu Bảo vào phòng, dùng đũa gấp thịt nướng cho mọi người ăn.

Lâm thái gia cười ha hả nói: “Đám nhỏ thật có tinh thần.”

Hoàng lão cha quét mắt liếc Lâm Xuân, sầm mặt không nói.

Lâm Xuân cười hì hì nói: “Hoàng gia gia, ngươi còn giận ta sao? Ngày đó trở về, thái gia ta nhéo tai mắng ta. Hôm nay ta bồi lễ cho ngươi. Thịt này do ta nướng, ngươi nếm thử xem.” Nói xong đem bát thịt trong tay đặt trước mặt hắn.

Lâm thái gia cười tùm tùm nhìn tôn tử, quả thực không thể tin vào tai của mình, đương nhiên, cũng có chút không thể tin vào ánh mắt của mình: đứa bé này luôn có chủ ý, đây là làm sao?

Mặc dù nghi hoặc, ngoài miệng lại nhanh chóng tiếp theo câu chuyện, vò cả giận nói: “Người còn biết nhận sai? Miệng tiện, làm hại Hoàng gia gia người mắng Lâm gia ta 'không lớn không nhỏ'. Mặt mũi gia đình đều bị người làm mất hết!”

Hoàng lão cha nghe hấn mắng Lâm Xuân, trên mặt không nhịn được, vội hoà giải, cười khan nói: “Con nít nói chuyện, ai cũng không để bụng.”

Nói xong chột nghĩ lại, mặt nóng bừng lên.

Không nên để bụng lời nói của con nít, hấn lớn tuổi rồi lại so đo hơn thiệt, mắng hết cả nhà người ta.

Vì thế vội vàng bỏ cứu nói: “Ngày đó ta cũng là... Bị lão Đại làm tức đầu óc u mê.”

Lâm lý chính cười nói: “Có tuổi tác, ai không có chút tính tình. Không nói nữa, đều là thân gia, nói những chuyện đó cũng không có ý tứ.” Trong lòng cười lạnh không thôi.

Lâm Xuân nói tiếp: “Đều là ta không tốt.”

Mọi người thấy hấn ra dáng lãnh trách nhiệm, ồ ồ cười vang.

Tiểu Bảo vỗ vai hấn, cười nói: “Người nướng thêm mấy cây thịt cho gia gia ta ăn, coi như bồi tội.” Nói xong, kéo hấn đi ra ngoài.

Trong chốc lát, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào của thiếu niên, nói đợi đầu xuân mọi người tụ lại cùng lên núi săn thú.

Đi theo sau Hoàng Ly, Tiểu Thuận bung một chén thịt nướng vào phòng đưa cho các nữ khách ăn. Đông Sinh cầm đĩa theo sau, ba đứa bé lú lú nói không ngừng.

Hoàng lão cha và Hoàng lão Nhị nhìn thấy tình hình này, có chút ngẩn người.

Lâm thái gia ý vị thâm trường nhìn Hoàng lão cha nói: “Tiểu Bảo nhà người hợp ý với cháu của ta. Tương lai bọn họ khẳng định sẽ thân thiết, gặp chuyện cũng có thể góp một bàn tay.”

Hấn đây là chỉ điểm cho Hoàng lão cha: Hoàng gia có hai cháu trai, cháu gái Hoàng gia gả tới Lâm gia, đối với cháu trai hấn chỉ có lợi, lão hồ đồ mới muốn Lâm gia từ hôn đó.

Hoàng lão cha có thể nói cái gì?

Dù hiểu rõ đạo lý đó, trong lòng như cũ bị ghen một hơi.

Chỉ là, khẩu khí này đời này hấn cũng đừng nghĩ được xì ra.

Trong phòng, các nữ khách cũng nói chuyện rất náo nhiệt.

Thật ra Hoàng đại nương còn muốn nhắc lại chuyện lúc trước, muốn đập Phùng Thị một cước, chứng minh nàng khi dễ cha mẹ chồng ra sao, nhưng con cháu dâu ruột của Lâm gia từ bốn phương Đông Tây Nam Bắc, lời chuyện từ xưa đến này ra nói, bà nào có phần chen vào. Nghe đến chỗ máu chột, còn không tự chủ hỏi thêm, phụ họa, hoàn toàn bị nắm mũi dẫn đi, quên mất hai nhà hôm kia còn cãi nhau.

Cứ như vậy, Hoàng gia và Lâm gia rớt cuộc kết thân.

Oanh oanh liệt liệt một trận khôì hài hạ màn, tốt xấu không có nháo đến mức nâng quan tài vào cửa.

Mặc kệ có thừa nhận hay không, lần này Hoàng lão cha không thể nắm được đại nhi tử.

Người thôn Thanh Tuyền không khỏi cảm thán thế sự biến đổi thất thường, rất mong đợi xem việc hôn nhân của Lâm Xuân và Đỗ Quyên, không biết là thuận lợi hay sẽ có biến hoá mới.

Chương 167

Lại 5 Năm

Thôn Thanh Tuyền xuân hạ luân phiên, thu đông biến hóa, thoáng chốc đã 5 năm trôi qua.

5 năm, ba khuê nữ Hoàng gia giống như hoa đầu xuân từ từ nở rộ, không chỉ xinh đẹp, trong veo như nước, ngay cả gia nghiệp cũng khởi lên.

Vì thế, Đỗ Quyên bỏ rất nhiều công phu.

Tại đây trong thâm sơn, đừng nói kiếp trước làm giáo sư nòng cũng không có đầu óc kinh tế, cho dù nàng nghĩ ra biện pháp phát tài cũng không có thực lực thực hành, chỉ có thể ở núi dựa vào núi, toàn bằng một đôi tay mà không có cơ hội trở mình nào.

Nhưng đây đúng là điền viên sinh hoạt nàng mong muốn.

Đạo lý cần mẫn, trồng trọt nàng sẽ không, nhưng nuôi heo nuôi gà thì không nói chơi.

Quanh năm suốt tháng Hoàng gia thủy chung bảo trì hơn hai mươi con gà mái đẻ trứng, cộng thêm hai đầu heo mập, phối hợp cùng với trồng lúa mạch và bắp ngô, đậu tương, bí đỏ, khoai tây và các loại hoa màu, mỗi một ngày đều sông sẻ.

Nuôi gà thì không nói, lấy việc nuôi heo mà nói, tỷ muội các nàng vì đánh cỏ heo chịu khổ rất nhiều, nhưng đến mùa đông vẫn không có gì cho heo ăn.

Sau này, Đỗ Quyên nhờ cỏ trong ruộng thì nhìn đầy đất đều là dấu răng của ngựa hoang, liền sinh ra một chủ ý: thu thập rau dại mầm móng, tùy chỗ hắt. Thứ này dễ sinh trưởng, gần như là hễ xuống đất là mọc rễ, sinh trưởng thành phiến. Tỷ muội các nàng liền góp nhặt rửa sạch phơi khô tích trữ. Đến mùa đông lại lấy ra ngâm trộn chung với xác đậu tương, khoai, bắp cho heo ăn, hiệu quả rất tốt.

Rau khô như vậy đừng nói cho heo ăn, dùng thịt hầm người cũng thích ăn.

Về phần thịt thì nuôi heo lớn, không phải là có rồi!

Có thịt, nông gia thu trữ các loại rau xanh, thô lương và thô sản vùng núi, cuộc sống trở nên ngọt ngào, chính xác là thần tiên tiêu dao.

Muốn hỏi Đỗ Quyên vì sao không mở rộng nuôi dưỡng?

Một là bởi vì không đủ người làm, hai là bởi vì trong núi không có thị trường, nuôi nhiều cũng không có chỗ bán, đủ ăn là được, đỡ phải để cho người đổ mắt, mình còn mệt muốn chết.

Ngoài những việc đó ra, Đỗ Quyên suy tư nhiều lần, cuối cùng quyết định lựa chọn kiếp sống đánh cá và săn bắt, làm nữ hán tử xinh đẹp, chân chính khỏi động gia nghiệp, để tương lai sinh hoạt càng có bảo đảm.

Bởi vì có trụ cột luyện ám khí, dưới sự chỉ điểm của Nhậm Tam Hòa, mỗi ngày sớm muộn gì nàng đều luyện ném cục đá một canh giờ. Ban ngày nếu ở không là luyện.

Luyện một cái đã thành nhiều năm.

Cuối cùng, nàng thả chính xác gần như bách phát bách trúng, chỉ là lực đạo không đủ.

Nhậm Tam Hòa vì nàng chế riêng một túi đinh sắt, nàng dùng để săn thú.

Tay nghề của nàng, săn bắt thỏ, gà rừng và những động vật nhỏ thì không có vấn đề gì, một đinh sắt là một con mồi, nhưng động vật lớn thì không được. Có lần nàng đánh trúng mắt của một con nai, nhưng nai lại bỏ chạy. Sau này, nàng gặp lại con nai mù một mắt kia, từ đó về sau nàng không bao giờ bắn động vật lớn, miễn cho nghiệp chướng.

Đỗ Quyên như vậy, tiểu Hoàng Ly càng lập chí muốn “cưới” con rể về nhà lập môn hộ. Bởi vậy nàng rất chú tâm cùng Nhậm Tam Hòa học võ công, thập phần chịu khổ.

Đại tỷ Hoàng Tước Nhi thì không cần phải nói, trong ngoài đều rất có năng lực.

Vì thế, người thôn Thanh Tuyền nhanh chóng phát hiện, chỉ có ba khuê nữ Hoàng gia ngày qua hết sức náo nhiệt, còn rất hòa hợp. Hoàng Lão Thực vui vẻ suốt ngày. Phùng Thị cũng thường xuyên đầy mặt tươi cười.

Hoàng đại nương không dám tới cửa tìm tra như trước. Tỷ muội Đỗ Quyên trưởng thành, đều rất lợi hại. Bọn họ không thể quản thúc nhà lão Đại gia nữa.

Mỗi ngày dù sớm hay muộn, nhà Hoàng gia luôn truyền ra tiếng cười và tiếng kêu:

“Cha, chuyên củi vào nhà bếp.”

“Nương, đại tỷ, ăn cơm !”

Mùa hè ở trong sân rảnh rỗi thì thường nghe Hoàng Ly nũng nịu hỏi: “Ta muốn uống trà, ai rót cho ta?”

Hoàng Lão Thực liền cao giọng nói: “Cha rót cho ngươi! Ngươi còn muốn ăn cái gì? Cha lấy đến cho ngươi luôn.”

Đỗ Quyên và Hoàng Tước Nhi: “...”

Phùng Thị ở trong phòng bếp đi ra mắng: “Chỉ có người chiều chuộng nàng, còn ra bộ dáng gì? Mấy bước đường còn không thể chạy, chân người bị què hả?”

Vừa mắng vừa hỏi: “Đỗ Quyên, Tước Nhi, chè đậu xanh đã lạnh rồi, uống bây giờ hay đợi lát nữa, nướng bùng ra?”

Không chờ hai người trả lời, Hoàng Ly liền chất vấn “Nương, ta là nhật được?”

Lâm gia cách vách nghe được buồn cười, cất tiếng cười to.

Mọi việc như thế diễn ra nhiều không kể xiết, làm cho người hâm mộ lại đỏ mắt.

Nhà người ta ngày cũng tốt hơn, nhưng có nhà ai âm áp hạnh phúc như vậy?

Như nói Lâm gia, bốn thằng con trai lớn, có sức, trong nhà dù không nuôi heo cũng ăn thịt không ngừng, phòng ốc cũng đổi mới nhưng vẫn không có cách nào so với Hoàng gia.

Bởi Lâm Xuân học xuất sư. Lâm gia có tổ huấn: mỗi một đệ tử, việc đầu tiên là phải kiến trúc lại nhà của mình, phải chế tác nguyên bộ gia dụng, coi như kiểm nghiệm năng lực sau khi xuất sư, cũng là bằng hiệu của mình.

Đầu tiên là sửa sương phòng.

Việc hôn nhân của lão Đại Thu Sinh Lâm gia vẫn chưa định. Chỉ cần chuyện chung thân của hắn định ra, Hạ Sinh sẽ cưới Hoàng Tước Nhi. Như vậy, 2 nàng dâu Lâm gia sẽ cùng vào cửa. Cho nên, Lâm Đại Đầu để nhĩ tử xây sương phòng trước, chế tác dụng cụ trong phòng để cho ca ca cưới tẩu tử dùng.

Ngoại trừ những việc như xây tường phải mướn nhân thủ, việc khác đều do Lâm Xuân và Hạ Sinh dưới sự trợ giúp của người nhà, từng bước từng bước làm ra, trước sau tốn hết một năm công phu, sương phòng và đồ nội thất trang trí toàn bộ hoàn thành.

Đám người Lâm lão thái gia đến xem, đều khiếp sợ không thôi!

Phòng ở vẻ ngoài đại khí, bên trong kết cấu hợp lý, phòng chính, phòng xếp cách gian, phòng khách, thư phòng, phòng đựng tạp vật, phòng tắm, phòng bếp, nhà vệ sinh, không có gì là không an trí thỏa đáng.

Trong đó gia dụng khí cụ càng đặc sắc hơn: lớn như tủ, giường, bình phong, đều được điêu khắc các loại cây cỏ chim muông hoặc sông núi, nghiêm nhiên là những tác phẩm nghệ thuật; nhỏ chút như ghê, băng ghê, bồn thùng, không có gì là không giản tiện thực dụng, đủ thấy Lâm Xuân bỏ nhiều tâm tư.

Theo người Lâm gia bình luận, thành tựu của Lâm Xuân hôm nay đã vượt xa người trong tộc, chỉ là hỏa hậu hơi khiếm khuyết mà thôi. Mặt khác, tay nghề thợ đá của Hạ Sinh hiển nhiên cũng không phải sư phó hẳn có thể dạy ra được, có sáng tạo và phát triển.

Trong đó có công lao của Đỗ Quyên.

Lâm Xuân mỗi ngày vội vàng xây phòng ở, mỗi khi mệt mỏi hoặc có ý tưởng hay nghi vấn liền xoay người đi cách vách cùng Đỗ Quyên tham thảo.

Đỗ Quyên lo lắng tưởng thành không có phương tiện dạy hẳn, nhưng không thể lơ là hẳn, đại số sơ trung, trung học đều dạy xong, liền dạy vi phân và tích phân, vật lý. Lại đem các môn xã hội học trong trường đại học, nghĩ đến đâu dạy đến đó, chỉ cần cảm thấy đối với hẳn hữu dụng.

Kể từ đó, Lâm Xuân làm việc rất nhiều, một ngày phải chạy qua Hoàng gia vài chuyến, hoặc sớm hoặc muộn.

Đỗ Quyên thấy hẳn tiến bộ thần tốc, không khỏi cảm thán thiên phú kỳ diệu.

Như bản thân nàng, khả năng hội họa bình bình, đã sớm dạy không nổi hẳn, chỉ có thể cho chút giải thích và đề nghị. Thiên phú của nàng ở vũ đạo, dù động tác làm không thích hợp, nhìn qua cũng phi thường tuyệt đẹp, hồn nhiên thiên thành. Lúc xưa, lão sư từng đề nghị nàng đi theo con đường vũ đạo chuyên nghiệp, nàng lại không coi ra gì.

Mà Lâm Xuân lúc làm việc thường có thể cực nhanh chìm vào cảnh giới tương quan, cảm nhận được linh tính tự nhiên của hoa cỏ, sự tiêu dao của loài chim bay lượn trên cao, dã tính của thú dữ, trầm tĩnh nguy nga của núi cao, nhẹ nhàng vui sướng của suối, tâm tùy ý động, vật làm ra đều có linh tính, giống như một tác phẩm nghệ thuật.

Bởi thường xuyên chăm chú, thiếu niên dần dần nói ít đi, luôn có vẻ trầm tư. Hẳn nhìn người và vật cũng đặc biệt chuyên chú, hình thành khí chất độc đáo, ánh mắt như có thể nhìn thấu lòng người.

Phòng ốc toàn bộ xây dựng xong, Đỗ Quyên tới tham quan.

Nhìn những đại khí giường, tủ, tinh mỹ bình phong và vật trang trí trên tường, nàng nhin không được hâm mộ nói: “Thật ghen tỵ nha! Ta hận không thể chuyển vào ở ngay lập tức.”

Lâm Xuân lặng lẽ cười, nhìn nàng hai mắt sáng long lanh.

Đỗ Quyên ý thức được lời này có chút không ổn, cũng không ngạc nhiên, nàng biết Lâm Xuân sẽ không nói bừa đoán mò, ngược lại đối với hẳn nói: “Bên trong cũng có công lao của ta. Ta mặc kệ, tương lai ngươi cũng phải giúp ta xây một căn nhà như vậy, giá tiền còn phải rẻ.”

Lâm Xuân cười gật đầu, thập phần thích nàng lừa gạt mình.

Sương phòng được dựng lên, phòng chính nhà cũ Lâm gia nhỏ hẹp hẳn lại. Lâm Đại Đầu liền rèn sắt khi còn nóng, nói với bốn đứa con trai tiện thể sửa lại nhà chính. Vì thế, Lâm gia huynh đệ lại bận rộn, phá sập phòng chính, trong viện chất đầy vật liệu gỗ, đá.

Lâm gia hưng vượng như vậy, còn nói bọn họ không bằng Hoàng gia, không vì cái gì khác mà vì nhà này nữ nhân quá ít, dương thịnh âm suy.

Bốn đứa con trai Lâm gia, Đông Sinh nhỏ nhất đã mười một tuổi, ai cũng cao to khoẻ, đồng loạt đứng chung sừng sững như cỏ thụ trong rừng. Tuy đều có khả năng, nhưng những việc vặt như lau chùi nấu nướng linh tinh đều rơi vào đầu vợ Lâm Đại Đầu.

Bốn đứa con trai, mỗi bữa cơm ít nhất đều ăn ba chén lớn. Vợ Đại Đầu cả ngày ở trong phòng bếp bận rộn. Mỗi lần nấu là phải nấu một nồi cơm lớn, còn phải xào rau, cả ngày bận rộn đến không kịp thở, còn phải giặt giũ nữa.

Cũng không biết có phải là ở cạnh ba đóa hoa Hoàng gia nên bị ảnh hưởng, bốn tên tiểu tử Lâm gia đều thích sạch sẽ, thường thay quần áo, cũng chịu khó tắm rửa, chỉ có lão nương bọn họ chịu tội.

Xây xong nhà, gia vụ cần thu thập càng nhiều hơn.

Có một lần, vợ Đại Đầu lên lầu lấy gì đó, không cẩn thận té ngã gãy chân. Cầu thang gỗ này do Lâm Xuân thiết kế nên chỉ gãy chân. Nếu vẫn dùng thang dây như trước kia, không chừng là tai nạn chết người.

Sau khi gặp chuyện không may, vận tác hằng ngày của Lâm gia bị tê liệt.

May mắn huynh đệ Lâm gia thường giúp Hoàng gia làm việc nặng, tích góp được nhân duyên tốt, lúc này được hồi báo: Phùng Thị kêu Hoàng Tước Nhi tới chiều cố bà bà tương lai, hỗ trợ nấu cơm giặt đồ mới sống qua đoạn thời gian đó.

Lúc Hoàng Tước Nhi ở Lâm gia, làm cái nhà này toả sáng hơn trước nhiều, thế nên khi vợ Đại Đầu khoẻ hẳn, người một nhà đều luyến tiếc để nàng đi.

Trải qua chuyện này, Lâm Đại Đầu hạ tử lệnh cho Thu Sinh: cuối năm nếu hẳn còn chưa tuyển được đối tượng, thì cho Hạ Sinh đón dâu trước.

Hắn có thể không nóng nảy sao?

Nhìn xem Hoàng gia cách vách, trong nhà dọn dẹp ngay ngắn chỉnh tề, mỗi ngày đều ăn những món khác nhau, mấy đứa con gái nũng nịu kêu cha mẹ, thanh âm làm hẳn khó chịu, Hoàng Lão Thực tươi cười làm cho hẳn ghen tị, ngay cả Phùng Thị càng lúc càng trẻ ra. Lại nhìn xem bên nhà mình, loạn tào tào, vợ mệt đến eo duỗi không thẳng, càng ngày càng già đi.

Lúc trước không phải như vậy. Trước đó Phùng Thị sao so được với vợ hẳn.

Cho nên nói nhi tử đều là đến đòi nợ!

Hắn không thể đợi, năm nay cần phải cưới một nàng dâu về.

Kỳ thật, trong thôn có rất nhiều người nhìn chăm chăm con trai Lâm gia. Ngoài núi cũng có.

Xây nhà xong, ba gia đình chung một dãy, hình tượng nhà giàu Lâm gia nổi bật hẳn lên, tới cửa cầu hôn đông hơn, trong đó có một nửa đến vì Lâm Xuân.

Lâm Đại Đầu đắc ý song lại thập phần phiền não.